

«Impost» nuclear a Catalunya. Un breu apunt des d'un plantejament compartit.

[L'article del professor Jordi Roca](#), escrit en resposta [al meu text on valorava negativament un hipotètic «impost» nuclear a Catalunya](#) és, com tot el que he llegit d'ell, un exemple de rigor a l'hora de reflexionar sobre les implicacions ecològiques de les decisions econòmiques. Per això, aquest breu apunt no pretén entrar en els temes de fons que planteja, ni dissertar sobre coincidències; només tracta d'explicar el motiu que fa del **debat sobre un «impost» nuclear, ara i aquí**, un veritable «cavall de Troia», per aconseguir tres objectius: **eludir el conflicte de la renovació dels permisos de funcionament d'Ascó i Vandellòs** entre 2020 i 2021, **ajornar indefinidament el debat sobre el tancament** de les centrals, i donar un pas important per **allargar el funcionament de les nuclears fins als 60 anys** (o 80, segons alguns experts).

En un debat abstracte sobre un hipotètic impost nuclear jo estaria d'acord amb el final de l'article del professor Roca, «(...) *no diguem que recolzar un impost sobre l'energia nuclear és pronuclear.*», però crec que **les circumstàncies concretes determinen el veritable sentit d'una mesura i la voluntat política que la orienta**. Ho veiem en la proposta d'«impost» que s'ha fet des del govern de la Generalitat.

Han passat 11 anys des que el professor Roca va ser pioner (juntament amb Enric Tello i Ignasi Puig) en abordar la qüestió de la fiscalitat ambiental a Catalunya (1). En aquests 11 anys, per citar només unes poques coses, s'ha passat del «renaixement nuclear» al «silenci nuclear», s'han viscut episodis que combinen l'escàndol amb l'horror (com la fuga radioactiva d'Ascó, per exemple), s'ha produït una segona catàstrofe nuclear global de caràcter irreversible, les conseqüències de la qual patim avui i patirem durant un temps indefinit i, sobre tot, s'ha produït el cas Garoña; un exemple de manual de la subordinació del poder polític a les empreses elèctriques.

En aquests 11 anys, Ascó, Vandellòs, Cofrents, Trillo i Almaraz s'han degradat molt, la contaminació radioactiva que vessen dia rere dia en el seu funcionament «normal» s'ha incrementat, els impactes sobre la salut també, i el risc d'un accident que esdevingui una catàstrofe irreversible encara més.

És en aquest marc concret, amb 34 i 32 anys de funcionament d'Ascó, i 30 de Vandellòs (als que volen afegir 10 anys més), **en que es planteja la proposta d'un «impost» nuclear a Catalunya**; sense prendre en consideració cap dels elements anteriors, sense dir res sobre els impactes passats, actuals i futurs de les nuclears, sense una sola menció als riscos, i amb una campanya de propaganda prèvia del govern de la Generalitat presentant-lo com una font d'ingressos per a les comarques. És en aquest marc concret en el que el meu article explica que **l'«impost» és part d'una calculada estratègia pronuclear, part de la decisió política de mantenir funcionant les centrals nuclears al preu que sigui** (2).

Fa anys, el professor Enric Tello va escriure un interessant article sobre les implicacions de calcular el cost real del quilowatt hora elèctric produït per un reactor nuclear. No el tinc avui, es va perdre en un canvi d'ordinador, però recordo que la quantitat de variables implicades complicava el càlcul fins la irracionalitat; l'article finalitzava quan intervenia un expert que es limitava a fixar un preu dictat en aquella època per l'anomenat «marc legal estable», i sense complicar-se amb consideracions ètiques, ambientals o econòmiques.

L'«impost» nuclear del que estem parlant respon a la mateixa voluntat política inhumana que envolta tota l'energia nuclear.

Barcelona, 14 de setembre de 2016

Miguel Muñoz és membre de Tanquem Les Nuclears-100%RENOVABLES, manté la pàgina de divulgació www.sirenovablesnuclearno.org

(1) «Experiències autonòmiques de fiscalitat ambiental i propostes per a Catalunya».

Jordi Roca Jusmet, Universitat de Barcelona, Ignasi Puig Ventosa, ENT Medi Ambient i Gestió, Enric Tello Aragay, Universitat de Barcelona. Juliol, 2005 Departament de Medi Ambient i Habitatge. Pàg. 65 – 67.

http://www.gencat.cat/mediamb/publicacions/monografies/exper_autonm_fiscalitat_ambiental.pdf

(2) Recordar, un cop més, que el document Número 9 del Consell Assessor per a la Transició Nacional (CATN9), propugna allargar el funcionament d'Ascó i Vandellòs fins a 60 anys. Els documents del CATN són caràcter atípic, no s'ajusten a una legislatura concreta (documents de reflexió política en el curs de la constitució d'un estat propi a Catalunya). El CATN9 té la seva traducció en el Pacte nacional sobre la transició energètica, que remet precisament al seu contingut a l'hora de dissenyar les polítiques que s'han d'aplicar.